

L'ENTREVISTA

FRANCESC CASSÚ
COMPOSITOR

PLAÇA MAJOR

“La cobla es pot fusionar fins i tot amb el rock”

Xevi Sala

Demà la Simfònica de Cobla i Corda de Catalunya que vostè codirigeix presenta a Girona el seu tercer treball. Com ha reaccionat fins ara el públic?

La reacció mentre escolten el disc, lògicament, la desconec, però durant els concerts notem que és molt bona. Jo crec que això passa perquè és un producte nou, de qualitat i absolutament català. Estem ajuntant una secció de corda amb una secció de cobla, hi afegim un toc de percussió i un toc d'arpa, i hi apliquem a tot plegat un arranjament adequat.

La Simfònica neix el 2008 amb el patrocini d'una empresa que hi creu, Metalquímia. Encara són necessaris els mecenes en els nostres dies?

Són imprescindibles, com ho eren al segle XVII. Cal que hi hagi persones que creguin en la cobla, que tinguin la sensibilitat i els diners suficients per tirar-ho endavant. Si ens haguéssim de refiar de les institucions, malament rai.

TV3 els torna a cridar aquest any perquè el matí de l'u de gener competeixin amb els valsos de Viena.

L'any passat hi va haver un augment molt important d'audiència, no vam guanyar els valsos però vam fer un bon paper, i enguany han tornat a confiar en nosaltres.

Vostè tenia setze anys quan va guanyar el primer concurs de composició de música de cobla. Ja aleshores es parlava de crisi en aquest sector.

Quan una crisi fa quaranta anys que dura, que és el que jo recordo que fa que diuen que dura, una de dues: o en realitat no n'hi ha o és que forma part inevitable del tarannà d'aquest món. Abans el gran problema era l'edat dels músics, que semblava que no s'havien de renovar mai. Això ha canviat, ara els músics tenen un nivell d'edat baix i un nivell de qualitat alt. El problema és que el públic continua tenint una certa edat i patim perquè se'ns faci més gran i s'acabi.

No faria falta un revulsiu mediàtic com ha passat amb els castellans?

El món de la cobla i la sardana és un món artístic. Prefereixo tractar-ho com a música clàssica, com a música culta. Nosaltres no formem part ni de les gralles ni de les espartanyes.

Com valora iniciatives recents com ara interpretar bandes sonores amb orquestres de cobla?

La cobla es pot fusionar perfectament amb qualsevol cosa, amb una coral, amb

Francesc Cassú, tocant el piano al Conservatori de Girona, on imparteix classes ■ MANEL LLADÓ

Francesc Cassú és codirector, juntament amb Carles Coll, de la Simfònica de Cobla i Corda de Catalunya, una formació patrocinada per l'empresa Metalquímia que demà presenta a l'Auditori de Girona el seu tercer treball enregistrat. Intèrpret, compositor i professor, Cassú defensa la qualitat i el rejuveniment dels músics, però accepta que el públic no ha canviat.

una banda de jazz, amb un grup de rock... La paraula cobla ja ho diu: és una fusió de sons.

A vostè el defineixen com un compositor revulsiu. Hi està d'acord?

Jo componc mirant d'agradar al públic. La música ha de respirar, ser comprensible, per poder-ne gaudir. En el món de la cobla no he escrit gaires coses, però sempre mirant de fer-ho a consciència. El compositor revulsiu potser seria aquell que més aviat busca un trencament. La complicitat del públic a vegades no és l'èxit.

Com veu el futur de la cobla, ara que els músics s'han rejuvenit, s'hi van integrant les dones...

El relleu generacional fa bona pinta. Estic satisfet perquè hi ha molta gent que es dedica al món de la cobla i que està molt preparada. És un punt de normalització que fa trenta anys no es donava. El públic no es rejuveneix però és que també és normal: als anys cinquanta l'única manera d'agafar en públic la mà d'una noia era ballar una sardana.

Déu i religió? Quins?

Josep-Maria Terricabras

És cert que el desinterès per la religió o que l'adopció de l'ateisme han anat creixent des de fa cent anys. Fins i tot la pràctica religiosa entre els creients ja no és tan massiva com abans. Això, però, passa sobretot a Europa. A la resta del món, el sentiment religiós continua essent molt viu, fins i tot més viu i més explícit que mai en aquells països en què s'ha abandonat o s'ha debilitat la persecució religiosa. Sembla que déu i la religió continuen interessants.

Aquest interès, però, està envoltat de controvèrsia: hi ha moviments religiosos populars i teologies sàvies, però cap d'ells no pot ser acceptat com a bo perquè sí. Tots ells han de ser examinats amb molt de compte. ¿No són potser radicalment diferents els fanatismes religiosos que es volen imposar per la força (de les armes o de les lleis) i les propostes tolerants dels que anuncien un missatge però els respecten tots? ¿I els problemes que sorgeixen quan certes doctrines oficials o certes pràctiques religioses s'allunyen tan extraordinàriament de la vida de la gent que acaben resultant impositions artificials i opressores?

Certament, hi ha déus que donen vida i déus que maten. Hi ha formes religioses que poden ajudar a alliberar i d'altres que poden portar a més submissió i més opressió. Per això és tan necessari un debat aclaridor, un debat que ajudi a identificar quins són els déus i les religions que estimen els humans. Perquè no n'hi ha prou de dir que es creu en déu o que s'és una persona religiosa. Encara s'ha de saber què vol dir això, què comporta, quines conseqüències té.

L'Agenda Llatinoamericana ha fet vint anys. I ho celebra amb una edició dedicada precisament al tema “Quin déu? Quina religió?”. Als més immobilitistes, aquestes preguntes els poden escandalitzar. Però no escandalitzarien pas sant Pere, que demanava que els creients estiguessin sempre a punt de respondre a qualsevol que els demanés raó de l'esperança que hi havia en ells. A mi, em sembla ben clar que l'esperança que han de donar les religions ha de començar en aquesta vida. La religió que ho deixa tot per al més enllà es fa còmplice de les injustícies del món. Així ho ha entès la teologia de l'alliberament. Així ho han entès altres formes religioses que saben que déu s'acredita sempre aquí, que el crèdit per l'altre món comença sempre en aquest. És per les seves obres que coneixereu no solament els humans, sinó també déu i la religió.